

împreună cu sfinții și dreptii (aceștia se află pe Sfântul Disc împreună cu cetele îngerești). Toți îl însoțesc pe Cel Care, de la început a fost Sfântul sfinților, adică al puterilor Heruvimilor, al oștilor îngerești și al corurilor netrupești și îngerești Puteri. Acești înaintemergători Îl laudă și-L însoțesc pe Împăratul Hristos, Care vine pentru Jertfa cea tainică.” Vohodul Mare este unul dintre momentele cele mai sfinte și oficiale ale Sfintei Liturghii. Sfântul Nicolae Cabasila ne spune următoarele: „La trecerea preotului cu Sfintele în mâini, în timpul Vohodului Mare, trebuie să cădem și să îngenunchem, să ne închinăm și să cerem să ne pomenească la rugăciunile care vor urma, pentru că nu există un mod mai puternic de rugăciune, cu speranțe mai sigure decât Jertfa cea Înfricoșătoare, care a curățit fără plată necurățiile și fărâdelegile lumii.”

Intrarea Mică sau Vohodul Mic constă în purtarea solemnă a Evangheliei de către diacon sau preot, prin mijlocul credincioșilor, intrarea în Sfântul Altar și așezarea acesteia pe Sfânta Masă. Ușile Sfântului Altar, care se deschid în timpul Antifonului III, simbolizează apropierea Împărăției Cerurilor către noi, căci în momentul acesta Împărăția lui Dumnezeu stă înaintea noastră deschisă. Ieșirea preotului cu Evanghelia îl prezintă pe Însuși Hristos, ce se descoperă lumii prin învățătura Sa dumnezeiască.

Purtarea Evangheliei prin mijlocul credincioșilor și așezarea ei pe Sfânta Masă exprimă întreaga lucrare mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu, care S-a întrupat, a venit în lume și a trecut prin mijlocul oamenilor pentru a Se face cunoscut și pentru a-L face cunoscut pe Tatăl și a-i conduce astfel în Împărăție.

Sursa: doxologia.ro, episcopia-italiei.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 10 septembrie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 13 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 14 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Sfintei Cruci
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 15 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

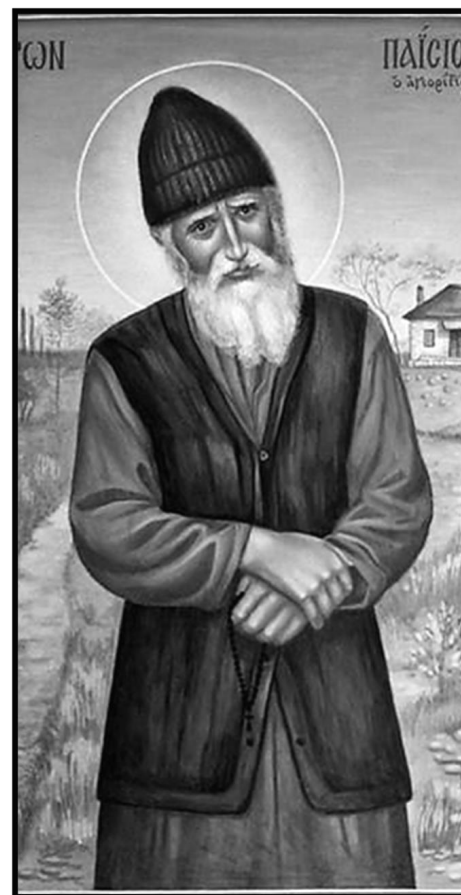

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să ai o stare de stăpân asupra ta și de veselă liniștire chiar dacă te-ai noroit, căci oricare ar fi motivul unei întristări descurajatoare, ea este numai și numai de la diavol.” – Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 553 / 8 septembrie 2024

SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL
1924 - 1994

CELE 20 DE FERICIRI

- PARTEA A II-A -

11. Fericiti sunt părinții care nu folosesc cuvântul „nu” pentru copiii lor, ci îi înfrânează de la rău prin viața lor sfântă, pe care copiii o imită și, bucuroși, urmează lui Hristos cu noblețe duhovnicească.

12. Fericiti sunt copiii care s-au născut sfinți „din pântecele maicii lor”, dar mai fericiti sunt aceia care s-au născut cu tot felul de patimi moștenite, însă s-au nevoit și le-au deșezădăcinat, dobândind Împărăția lui Dumnezeu „întru sudoarea feței lor” [Facerea 3, 19. 226].

13. Fericiti sunt copiii care de mici au trăit într-un mediu duhovnicesc și astfel, fără osteneală, au sporit în viața cea duhovnicească. Dar de trei ori mai fericiti sunt copiii cei nedreptățiți, care nu au fost ajutați deloc, ci dimpotrivă, au fost îmbrânciți spre rău, dar care, îndată ce au auzit de Hristos, au tresăltat în inima lor și, întorcându-se cu 180 de grade, și-au întrariat sufletul ieșind din sfera de atracție a pământului și

mișcându-se în orbita duhovnicească.

14. Mirenii îi numesc norocoși pe astronauții care se mișcă în spațiu, câteodată în jurul lunii, alteori pe lună. Însă mai fericiți sunt nematerialnicii lui Hristos, „zburătorii” prin Rai, care urcă la Dumnezeu și adeseori umblă prin Rai, în adevărata lor locuință, cu mijlocul cel mai rapid și fără mult combustibil, ci doar cu un posmag.

15. Fericiți sunt cei care slavoslovesc pe Dumnezeu pentru luna ce îi luminează și îi ajută să meargă noaptea. Însă mai fericiți sunt cei care au priceput că nici lumina lunii nu este a lunii și nici lumina lor duhovnicească nu este a lor, ci a lui Dumnezeu. Căci zidirile, fie că lucesc ca oglinda, fie ca sticla, fie ca un capac de conservă, dacă însă nu vor cădea razele soarelui peste ele, nu este cu putință să lucească.

16. Mirenii îi numesc norocoși pe cei care trăiesc în palate de cristal și au toate înlesnirile. Însă mai fericiți sunt cei care au izbutit să-și simplifice viața lor și s-au eliberat de lanțul acestei evoluții lumești a multor înlesniri (de fapt a multor greutăți), și astfel s-au slobozit de neliniștea epocii noastre.

17. Mirenii îi numesc norocoși pe cei care pot să dobândească bunătățile lumii. Dar mai fericiți sunt cei care le dau pe toate pentru Hristos și se lipsesc de orice mângâiere omenească, aflându-se astfel lângă Hristos zi și noapte în mângâierea Sa dumnezeiască, care

de multe ori este atât de mare, încât unii Îi spun lui Dumnezeu: „Dumnezeul meu, dragostea Ta nu o pot suferi, deoarece este multă și nu încapă în inima mea cea mică”.

18. Mirenii îi numesc norocoși pe cei care au funcțiile cele mai înalte și casele cele mai mari, deoarece aceștia au toate înlesnirile și duc o viață tihnită. Dar mai fericiți sunt cei care au numai un cuib în care se adăpostesc și puțină hrană și îmbrăcăminte, după cum spune dumnezeiescul Pavel [I Timotei 6, 8. 228]. În felul acesta ei au izbutit să se înstrăineze de lumea cea deșartă, folosind pământul doar ca reazem picioarelor lor, ca niște fii ai lui Dumnezeu, iar cu mintea aflându-se mereu lângă Dumnezeu, Bunul lor Părinte.

19. Norocoși sunt cei care devin generali și miniștri, dar și cei care devin și pentru câteva ore, atunci când se îmbată și se bucură pentru aceasta. Dar mai fericiți sunt cei care au omorât pe omul lor cel vechi, s-au imaterializat și au izbutit prin Duhul Sfânt să devină îngeri pământești. Unii ca aceștia au aflat caneaua (n.r. – țeavă de lemn prevăzută cu un robinet, fixată într-un vas pentru a scoate lichidul) paradisiacă prin care beau și „se îmbată” mereu de vinul paradisiac.

20. Fericiți cei care s-au născut nebuni, căci vor fi judecați ca nebuni și astfel vor intra în Rai fără „pașaport”. Dar mai fericiți și de trei ori fericiți sunt cei foarte învățați, care fac pe nebunii pentru dragostea

lui Hristos și își bat joc de toată deșertăciunea lumii. Această nebulie pentru Hristos prețuiește mai mult decât toată știința și înțelepciunea înțelepților lumii.

Sursa: **Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul**, *Epistole*, Editura Evangelismos, 2005

CUVÂNT CATEHETIC

VOHODUL MARE SI VOHODUL MIC

Ritualul central al Vohodului Mare îl constituie procesiunea cu darurile de pâine și vin care începe de la Proscomidiar, continuă prin biserică și se încheie cu așezarea darurilor pe Sfânta Masă. Acest ritual dă sensul întregii părți a Liturghiei cunoscute sub denumirea de Vohodul Mare sau Intrarea Mare ca actualizare a luării pâinii și vinului de către Mântuitorul Hristos la Cina cea de Taină.

Această parte închipuie – după unii liturgiști – ultimul drum făcut de Domnul înainte de Pătimirile și moartea Sa, din Betania în Ierusalim, intrarea Sa triumfală în Cetatea Sfântă, unde trebuia să Se jertfească. După alte păreri, acest moment semnifică alaiul funebru de la răstignirea și îngroparea Domnului, adică transportarea Sfântului Său Trup de la locul răstignirii (Golgota) la locul unde era săpat mormântul.

Astfel, Proscomidiarul, de unde se începe acest „pelerinaj” al clericilor cu Cinstitele Daruri, închipuie acum locul răstignirii, iar

Sfântul Disc reprezintă patul sau năvălia pe care a fost pus și purtat trupul sfânt, după coborârea de pe cruce. Purtătorii Cinstitelor Daruri (clericii) îi reprezintă în acest moment pe Iosif Arimateianul și pe Nicodim, care au coborât trupul Domnului de pe cruce și l-au pus în mormânt.

Cinstitele Daruri sunt pâinea și vinul proscomidite, pâinea aflată pe sfântul disc, ce preînchipuie pe Hristos, Maica Domnului, Biserica cerească și cea pământească, și vinul binecuvântat din sfântul potir ce preînchipuie Sângele Domnului. În cadrul Vohodului Mare, Cinstitele Daruri sunt luate de la Proscomidiar, purtate de preot cu procesiune prin biserică și aduse pe Sfânta Masă. Sunt numite „Cinstitele Daruri”, pentru că, deși destinate Tainei, ele nu sunt sfințite, nu s-au preschimbat, ci așa cum ne spune Sfântul Vasile, se arată a fi „prefigurarea Trupului și Sângelui lui Hristos”. Doar la Liturgia Darurilor mai înainte Sfințite, Cinstitele Daruri sunt Sfințitele Daruri, fiindcă nu sunt pâine și vin, ci Trupul și Sângele Domnului, pentru că au fost sfințite la Liturgia din duminica anterioară. De aceea, la Vohodul Mare cu Sfintele Daruri ale Sfintei Liturghii a Darurilor mai înainte Sfințite, credincioșii îngenunchează și-și pleacă capetele cu pocăință adâncă, căci se închină lui Hristos.

Sfântul Gherman ne spune că: „Imnul Heruvimic ne ajută să trăim evenimentul viețuirii lui Hristos